

Дванадесѣтъ были многоцѣннѣи камънѣ, които былъ видѣлъ истѣятъ Богословъ, и на които отъ-горѣ былъ основанъ небесный Иерусалимъ; образъ твърдѣ іавенъ на дванадесѣтъ-тѣхъ Апостолы, върхъ които сичкыты заедно е основалъ черквата си Христосъ: И стѣна града ѿмѣщава ѿснованіи дванадесѣтъ, ѿ на нѣхъ ѿменѣ, дванадесѣти Апостоловъ и Гнчихъ.“(1)

Тока е великото, высокото, спасителното званіе на священныты Апостолы, които прилично почита свѣтатѣ наша Черква съ изрядна честь, защото тѣ сѣ богодѣхновенныты уста на Богочеловѣка слова; богозванныты сздѣйствителіе на божіето смотрѣніе; дѣхносни ты проповѣдници на всемірното спасеніе; непоколебимѣи стѣлпоке на Черквата; вѣрнѣи домостроителіе на новата благодать; всеблаженнѣи ключеносци на небесното царствіе.

Христіане, не сѣ плаши до толко заецятъ отъ небесната гръмотевица, колкото сѣ е уплашилъ Діаволъ отъ проповѣдъ-та на священныты Апостолы: трепнѣлъ, повѣгнѣлъ отъ капищата, гдѣто мѣ сѣ покланали като на Богъ, и скрылъ сѣ е въ най-пропаственныты страны на преисподныты; и оцѣ сѣ бои, трепери, вѣга, когато чюе, да сѣ проповѣдва въ Христовата Черква Апостолското слово. Нъ чюи! когато въ Христовата Черква има мълчаніе, сирѣчь, когато сѣ не чюе слокото Божіе, когато не говоратъ, нъ стоатъ безгласни вардаци пастѣсити, пастырьскы на словесныты овци, приѣмницити на Апостолыты, тогасъ сѣ насърдчюва Діаволъ, излиза безъ страхъ, влиза дързостно вътрѣ въ Христовото стадо, и като крѣвникъ вѣлкъ исповада, като овци незапазены, дѣшиты на Христіаниты; дѣмамъ го това съ голѣма скърбъ, и сѣрдечна волѣсть. Тамъ гдѣто сѣ не чюе слокото Божіе, тамъ е іавенъ знакъ, че Богъ е прогнѣванъ; дрѣго по-голѣмо зло не може да вѣде въ едно Христіанско жителство, и казва го това самъ си Богъ чрезъ сѣстатѣ на единъ Пророкъ: „Еднѣ днѣе прихѣдатъ, глаголетъ Господъ Бѣгъ: ѿ послаю гладъ на зѣмлю, не гладъ хлѣба, ни жѣждъ воды: но гладъ слышаніа слѣва Бѣжїа, ѿ вѣвѣдѣтъ въскѣюще слѣва Господня, ѿ не вѣрѣщѣтъ;“(2) сирѣчь ще дойде време да проведѣмъ гладъ на зѣмлята, не гладъ отъ хлѣбъ, или отъ вода, нъ гладъ отъ слокото Божіе, да гладѣватъ за него челоуѣцити, и да го търсятъ, какъ-то търси гладнѣятъ

[1] Апокал. послѣдн. глава. ст. 14. [2] Амосъ гл. 8, 11.